

1553 11. Marts 1892: 1. Beh. af Lovf. om forandr. Affatt. af alm. borgerl. Straffelovs § 58. 1554

Sagens Gang i det andet Ting, de fleste af de ærede Medlemmer formodentlig ikke have tænkt videre over. Jeg vil dog sige saa meget, at det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund til at unddrage dette Lovforslag den sædvanlige Overvejelse her. Jeg vil ikke nægte, at det maatte nok kunde vise sig ved nærmere Prøvelse deraf, at det indeholder adskilligt, som det er Umagen værd at bibeholde, men, som sagt, det er en Sag, som det just ikke er saa lige at løbe til for Rægsfolk, og derfor kan jeg ganske tiltræde, hvad den sidste ærede Taler ytrede, at der træves en nøjere Overvejelse.

Det. Hansen: Det forekommer mig, at Lovforslagets Indhold i og for sig er saa simpelt, og navnlig, at de to Djemed, der skulle naas, ere af en saadan Veffaffenhed, at det ikke behøver saa megen Overvejelse fra ærede Medlemmers Side. Det, som skal opnaas, er, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kres (Magen) har fremhævet, for det første, at en langvarig og uforstyldt eller i alt Fald til en vis Grad uforstyldt Varetægtsarrest kan berettigede Dommeren til at sætte Straffen ned under det lovbefemte Minimum, saa at han altsaa ikke skal være bunden ved Minimumsgrænsen i den vedkommende Paragraf, naar det viser sig, at den vedkommende har været underkastet en uforholdsmæssig lang Varetægtsarrest. Denne Tanke er virkelig saa simpel og stemmende med Retfærdighed, at den meget hurtigt kan opfattes, og naar den er opfattet, vel ogsaa billiges, og jeg forstaar ikke, hvad Indvending det ærede 2det Medlem for 1ste Kres kan have derimod. — Det andet, som skulde opnaas, er, at en saadan uforholdsmæssig lang Varetægtsarrest skal i mindre graverende Tilfælde kunne bevirke fuldstændig Straffrihed i noget videre Omfang end hidtil, idet nemlig, hvis Straffen for en begaaet Forbrydelse ellers vil findes passende at kunne sættes til, som det siges, „Fængsel i kortere Tid“, enhver Straf skal kunne bortfalde, idet Varetægtsarresten saa træder i Straffens Steb. I den nuværende Straffelovs § 58 er en saadan Strafs Bortfalden betinget af, at den Straf, der egentlig skulde idømmes, er simpel Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fangekøst; Forandringen vil altsaa for at

tage det praktisk blot medføre, at ogsaa i Tilfælde, hvor Dommeren vilde være tilbøjelig til at idømme Fængsel paa Band og Brød i de lavere Grader, kan Straffen bortfalde i Betragtning af, at den vedkommende har været underkastet en uforholdsmæssig lang Varetægtsarrest.

Det forekommer mig i og for sig ikke, at den Omstændighed, som det ærede 2det Medlem for København fremhævede i Dag og ogsaa i Gaar, at dette Lovforslag skyldes et privat Initiativ i det andet Ting, skulde medføre, at man skulde behandle dette Forslag anderledes end et hvilket som helst andet Lovforslag og navnlig et Lovforslag, som maatte komme fra den ærede Minister. Naar den ærede Minister billiger Tanken i Lovforslaget og ikke har nogen Indvending mod Redaktionen, saa har jo derved den ærede Minister taget sin Del af Ansvaret paa sig, og vi kunne saa tage vor Del af Ansvaret, der er ingen Forstel i, saa Hensende.

Jeg maa dog, da jeg har Ordet, gøre opmærksom paa, at der er en sproglig, om jeg maa kalde det, Kuriositet i denne Redaktion, som vistnok ikke i og for sig er fejlagtig, men som staar som en Urigtighed ved første Gennemlæsning, og som derfor vistnok bør rettes. I den første Sætning staar: „Har nogen været underkastet Varetægtsarrest paa Grund af Mistanke imod ham for Forbrydelse, hvori han efter det senere oplyste ikke tør anses skyldig“ — altsaa der er Tale om, at han har været arresteret for en Forbrydelse, hvori han findes at være uskyldig, eller findes ikke at være skyldig — saa kommer Hovedsætningen „skal der ved Udmaalingen af Straffen for den af ham begaaede Lovovertrædelse“ o. s. v. Der kommer man paa en Gang til at tale om en begaaet Lovovertrædelse, medens man i Forsætningen netop gif ud fra, at der ikke er begaaet nogen Forbrydelse. Sagen er den, at det forudsættes, at vedkommende er arresteret for en Forbrydelse, som det senere viser sig, at han ikke har begaaet, men at det under den kriminelle Undersøgelse kommer frem, at han har begaaet en anden Forbrydelse. Saa vil man bestemme, at der ved Straffen for denne anden Forbrydelse, som han senere findes at have begaaet, skal kunne tages Hensyn til, at han har liddet